

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

ABBY GREEN
De Marko meilužė

9,99 Lt / 2014 kovas – balandis

Knygute.lt

Abby Green
(Ebi Gryn)

DE MARKO MEILUŽĖ

Romanas

Versta iš Abby Green, The Legend Of De Marco, 2012

© Abby Green, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-838-6

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“ prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Atsidūręs įprastoje aplinkoje Rokas de Markas pasijuto didžiai patenkintas. Vyras buvo vienoje iš gražių pasaulinio garso muziejaus salių, pačiame kosmopolitiško Londono centre. Ši salė, kurią dvidešimto amžiaus trečiajame dešimtmetyje suprojektavo įžymus prancūzų *art deco* krypties architektas, traukė viso pasaulio meno gerbėjus pasigrožėti įspūdingais langų vitražais.

Ypatingi buvo ir čia susirinkę žmonės: aukšto rango politikai, didžiai išprusę apžvalgininkai, garsiausios įžymybės ir milijardieriai filantropai, valdantys vertybinių popierių rinką vienu pirštu spragtelėjimu ar antakio kilstelėjimu. *Jis* priklausė prie pastarųjų, ir jo aplinkoje visi nustebę pagarbiai svarstė, kaip jis, būdamas vos trisdešimt dvejų metų, per tokį trumpą laiką pakilo į tokias nepasiekiamas aukštumas.

Tą akimirką Rokas de Markas pagavo aukštos, grakščios ir aristokratiškos blondinės, stovinčios kitoje salės pusėje, žvilgsnį. Jos spindintys plaukai buvo sušukuoti atgal ir susukti į klasikinį kuodą, o išdidus mėlynų akių žvilgsnis bežiūrint sušvelnėjo. Tačiau Rokas de Mar-

kas pastebėjo, kad merginos skruostų neužliejo *tikras* raudonis – jie buvo švelniai parausvinti. Buvo pasidabinusi ilgu tviskančiu juodu apdaru, ir dar jam pasirodė, kad ji tokia pat kieta, kaip ant jos kaklo ir ausyse kabantys deimantai. Ji nusišypsojo ir nežymiai, bet reikšmingai kilstelėjo taurę.

Roką netikėtai apėmė pergalsės džiugesys, ir jis, pakėlęs taurę, atsakė į sveikinimą. Pagalvojus apie galimybę pasipiršti nepriekaištingai išauklėtai ir, ak, kokių puikių manierų panelei Onorai Vintrop, jo venomis ėmė tekėti ne kraujas, o saldžiausias nektaras. Viduje pajuto kylant įtampą. Atėjo *toji* akimirka. Pagaliau įkopė į viršūnę tikslo, pareikalavusio tokių didžiulių pastangų. Net įsivaizduoti nedrįso, kad kada nors užims tokią padėtį – priiminės daugybę žmonių, jaus, kad pagaliau tampa vienu jų.

Pagaliau jo gyvenimas visiškai kitoks nei vaikystėje praleisti žmogų žlugdantys metai Italijos miesto lūšnų kvartale, kur tebuvo vienas iš gatvės vaikėzų. Be jokios gyvenimo prošvaitės. Į jį gatvėje spjovė jo paties tėvas, o įsėsrės praėjo pro šalį net nepažvelgusios į savo šeimos narį. Tačiau jis *išsikapanojo* pasitelkdamas valią, ryžtą ir savo liūdnei pagarsėjusį sumanumą. Iki pat šios dienos niekas taip ir

nesužinojo apie jo praeitį.

Jis padėjo išgertą taurę ant priėjusio dėmesingo padavėjo padėklo, tačiau kitos atsisakė. Išlikti blaiviam buvo lygiai svarbu kaip paslėpti tatuiruotę. Akimirką prisiminė tą bjaurią daugelį metų nešiotą tatuiruotę, galop ją jam pašalino. Prieš beveik penkiolika metų atvykęs į Londoną tą jis pirmiausia ir padarė, nuo to neįjaukus prisiminimo net dabar ėmė dilgčioti odą.

Vyras numojo į tai ranka ir nuėjo pareikšti savo teisių į panelę Onorą Vintrop. Kokią akimirką jautėsi lyg suvaržytas, bet nugalėjo šį jausmą. Jis čia, kur visada norėjo būti, padėjo šitiek pastangų, kad čia patektų.

Ramindamas susierzinimą, kad jam vis dar reikia pastangų, Rokas netikėtai pasijuto bežiūriš į atokiau stovintį asmenį. Į moterį. Jis iškart pastebėjo, kad ji nė perpus nėra tokia elegantiška nei kerinti kaip kitos moterys salėje. Suknelė jai netiko, plaukai buvo ilgi, susiraizgę ir ryškiai raudoni. Buvo galima numanyti, kad ji ugninga, ir tai palietė jo jautrią stygą.

Rokas visiškai pamiršo savo sumanymą. Negalėjo atitraukti nuo paslaptingos nepažįstamosios akių.

Pirmiau nei suvokė, ką ketina daryti, nukrypo nuo kurso ir pasuko jos link.

Greisė O'Brajan stengėsi atrodyti nerūpestinga. Lyg nuolat lankytųsi oficialiuose priėmimuose prestižiškiausiose Londono vietose. Iš tiesų jai dažniau tekdavo būti padavėja... kur kas nemalonesnėje aplinkoje. Kur vyrai nuolat žnaibydavo sėdmenis ir laidydavo šiurkščias pa-stabas, kad ji anaip tol ne turtuolė.

Nė nepajuto, kaip sukando dantis, nes turėjo pripažinti, kad sunkiai įgytas meno bakalauro diplomas šiandienės ekonominės situacijos kontekste nelabai ko vertas. Mergina turėjo svajonę. Tačiau, kad ją įgyvendintų, turėjo uždirbti daugiau, nei reikia pragyvenimui. Deja, vieninteliai darbai, kuriuos dabar galėjo susirasti, buvo patys prasčiausi.

Mergina išmetė iš galvos tokius jai nebūdingus svarstymus. Juk gali susidoroti ir su pačiais juodžiausiais darbais. Tik nežinojo, kaip elgtis *čia*. Ji spaudė prie pilvo rankinę. *Kur pradingo Stivenas?* Šį vakarą atėjusi čia padarė jam paslaugą. Ji stipriai sučiaupė lūpas. Tokioje aplinkoje buvo labai įsitempusi - o dar kaip visada nerimavo dėl Stiveno.

Greisė šiaip taip nusiramino. Dalyvavimas

Šiame labdaros renginyje, kasmet ruošiamame bendrovės, kurioje dabar dirba brolis, buvo įvykis, žymintis posūkį jo gyvenime – taip buvo galima paaiškinti brolio pastarųjų dienų blogą nuotaiką ir nervingumą. Čia galima būtų padėti tašką... Jai reikia liautis nerimavus dėl Stiveno. Jiedviem jau po dvidešimt ketverius, ir Greisė nebeprevailavo jaustis atsakinga už brolių vien dėl to, kad, kiek prisimena, jai buvo tekęs vaidmuo visuomet stoti tarp jo ir kokio priekabiautojo. Ji dar tebeturėjo randų, gautų per tuos nemalonius susidūrimus, kai reikėdavo ginti mažąjį broliuką – jaunesnį už ją dvidešimt minučių.

Kai dar nebuvo jų palikusi, motina nuolat Greisei kartodavo, kad mylimas sūnus vos nemirė, o Greisė augo ir buvo stiprios sveikatos. Atsisveikindama motina Greisei pasakė: *Jei galėčiau, jį pasiimčiau, o tavę palikčiau – man tik jo vieno reikia. Tačiau jis per daug prie tavęs prisirišęs, ką daryčiau su klykiančiu vaikaliu?*

Greisė numaldė prisiminus tą niūrią dieną vis užplūstančius jausmus ir atsiduso, kai tolygoje šmėkstelėjo brolio siluetas. Iš meilės jam širdis nebetilpo krūtinėje. Tiek daug visko nutiko, kai juos paliko motina, bet jie visada rū-

pinosi vienas kitu. Buvo keletas niūrių metų, kai stiprioji Greisė neapsaugojo iš prigimties silpno Stiveno, bet dabar jis vėl ėjo tiesiu keliu.

Kiek ankstėliau brolis maldavo: *Prašau, Greise... tikrai noriu, kad mane lydėtum. Jie visi ten bus su žmonomis. Nenoriu išsiskirti. Ar žinai, kokia sėkmė gauti darbą de Marko tarp-tautinėje bendrovėje?..*

Stivenas nesiliovė liaupsinęs dieviškojo Roko de Marko, ir Greisei teko nusileisti vien tam, kad brolis liautųsi garbinęs šį asmenį, kuris dėl menamo tobulumo buvo beprarandęs žmogiškas savybes.

Mergina nusileido dar ir dėl to, kad žinojo, kaip brolis nerimauja, ir kiek daug pastangų įdėjo, kol pasitaikė proga išėjus laisvėn įstoti į koledžą. Kalėjime Stivenas ilgas valandas praleido mokydamasis ir išlaikė baigiamuosius egzaminus. Vaikinas bet kada galėjo vėl nugrimzti į narkotikų liūną. Bet to neatsitiko. Galop jam pagelbėjo iki tol nepanaudoti išskirtiniai gabumai ir protas.

Stivenas kalbėjosi su vienu iš svečių. Žvelgiančiam į kitoje salės pusėje stovintį Stiveną nebūtų šovę į galvą, kad juodu su Greise sieja giminystės ryšys. Sesuo buvo penkių pėdų ir

penkių colių ūgio, nusivylusi savo berniukiška figūra. Brolis – blondinas, šviesaus gymio bei mėlynų akių. Greisė buvo raudonplaukė, strazdanota, rudų akių, panaši į silpnavalį airį tėvą. Dar viena priežastis, dėl ko jos taip ne-kentė motina.

Ji vyptelėjo, kai suknelė nuslydo dar pusę colio ir dar daugiau atidengė nė kiek negundantį tarpą tarp krūtų. Drabužį nusižiūrėjo labdaros parduotuvėje, tačiau nepasimatavo. *Didžiulė klaida*, – sumurmėjo Greisė. Suknelė buvo mažiausiai dviem dydžiais per didelė ir painiojosi apie kojas kaip močiutės suknelės, kai ji vaikystėje žaisdama persirengdavo jos drabužiais.

Greisė nusprendė, kad brolis per daug užsiėmęs, prarado viltį, jog jis ims jos ieškoti, ir atsuko svečiams nugarą, kad galėtų kilstelėti suknelę. Tiesiai priešais ją buvo vaišių stalas, lūžtantis nuo gausybės lėkščių, pilnų nuostabaus skonio trapių sumuštinukų. Greisei į galvą šovė mintis.

Po keleto minučių patenkinta įniko į savo užduotį, tačiau staiga liovėsi, nes šalia iš lėto žemu ir pabrėžtinai maloniu balsu buvo išarta: *Juk suprantate, maistas niekur nedings... Daugelis šioje salėje esančių žmonių nėra ne-*

valgę metų metus.

Šią cinišką pastabą Greisė praleido pro ausis. Pasijuto kalta ir paraudo, pirštais suspaudė sumuštinį, kurį buvo suvyniojusi į servetėlę ir paruošusi dėti į rankinę greta kitų trijų, taip pat rūpestingai suvyniotų. Mergina pažvelgė į kairę, iš kur sklido balsas, jos žvilgsnis kilo nuo sniego baltumo plačios krūtinės, juodos varlytės iki paties įspūdingiausio bei žaviausio vyriškio veido – tokio gyvenime dar nebuvo regėjusi.

Sumuštinis nepastebimai iškrito jai iš rankos tiesiai į atdarą rankinę. Ji buvo visiškai priblokšta ir apimta baimės. Kerinčio grožio veide spindėjo juodos akys, ir Greisė pasijuto kvailai, lyg norėtų nusilenkti ar dar kaip nors pataikauti. O ji *nebuvo* pataikūnė. Kiekviena šio vyro ląstelė šaukte šaukė, koks begėdiškai patrauklus jo kūnas.

– Aš...

Ji net nerado žodžių. Įsivyravo tylą.

Vienas juodas antakis krustelėjo.

– Jūs?..

Vyro lūpos virptelėjo, ir nuo to pasidarė tik blogiau, nes ją dar labiau pakerėjo nepadoriai patrauklus lūpų linkis. Burna žadino geismą –

lyg būtų skirta vien bučiniams. Lyg visa kita būtų tik gaišatis.

Veidas užkaito, nes nebuvo pratusi galvoti apie bučinį ką tik susipažinusi su vyriškiu, tad prisivertė vėl pažvelgti į juodas akis. Pastebėjo, kad vyras aukšto ūgio ir net baisu, kaip tvirtai sudėtas. Iš pirmo žvilgsnio buvo sunku nustatyti, ar ir visa kita išties taip puiku. Plaukai buvo tankūs ir juodi, viena garbana vinguriavo ant kaktos. Tai teikė nepažįstamajam šėtoniškumo ir dar labiau išryškino veido bruožus, kuriuose buvo galima įžiūrėti šiokių tokių išpuikimo žymių.

Jis neabejotinai laikėsi mandagumo taisyklių, rankas buvo nerūpestingai susikišęs į kišenes, ir tai pastebėjusi Greisė pagaliau atsikratė stingulio. Ji susigūžė ir nuleido akis.

- Šis maistas ne man... Jis skirtas...

Ji labai stengėsi rasti pateisinimą savo nekul-tūringam poelgiui ir pavėluotai svarstė, ką pasakytų Stivenas, jei ją už tai iš čia išvartytų. Gal ji visai ne taip suprato šį vyriškį? Ji vėl pažvelgė į jį ir įtariai paklausė:

- Gal jūs iš apsaugos?

Vos žodžiams išsprūdus iš lūpų po neįtikėtinai trumpos akimirkos vyras atmetė galvą ir

nusijuokė krūtininiu juoku; Greisė suprato, kad geriau būtų nieko nesakiusi. Šis vyras nebuvo tik paprastas apsaugos darbuotojas.

Sutrikusi ir suvokusi, kad visiškai nesusigau-do šioje aplinkoje, Greisė kandžiai atšovė:

- Nėra ko taip jautriai reaguoti. Iš kur man žinoti, kas jūs esate?

Vyras liovėsi juoktis, jo akys spinduliavo šelmiškai ir linksmai - tai tik pakurstė Greisės pyktį. Ji suprato, kad taip yra todėl, kad vyras kažin kaip ypatingai veikia jos kūną. Niekada dar nebuvo patyrusi tokio jausmo. Oda įsijaut-rino ir pašiorpo, nors salėje buvo šilta. Paašt-rėjo visi pojūčiai. Girdėjo, kaip tuksi širdis, da-rėsi karšta - lyg viduje pamažu kas įsiliepsno-tų...

- Nežinote, kas aš?

Tobulame vyro veide įsirėžė akivaizdi abejo-nė. Greisė pakeitė nuomonę. Jo veido bruožai ne tokie jau tobuli. Nosis kreivoka, lyg būtų buvusi sulaužyta. Vienas skruostas šiek tiek randuotas. Kitoje veido pusėje nuo žando iki smilkinio matyti dar vienas nebelabai ryškus randas.

Mergina suvirpėjo, lyg pastebėjusi jame ką labai gilaus ir esminio. Lyg jiedu turėtų ką

nors bendra. Tikra nesąmonė. Vienintelis bendrumas, kad jie šiuo metu kvėpavo tuo pačiu oru. Nepažįstamojo klausimas ir abejonė priminė apie pokalbį.

Ji kilstelėjo smakrą.

- Ką gi, nesu aiškiaregė, o jūs neprisisegęs kortelės su pavarde, iš kur tada, po galais, man žinoti, kas jūs toks?

Jis tvirtai sučiaupė puikias lūpas, lyg tramdytų juoką. Kvaila, bet Greisė panorė skelti antausį, bet turėjo suvaldyti ūmų pyktį, derantį prie jos ryškių plaukų ir ugningo būdo.

- Tai kas jūs, jei esate toks svarbus, kad visi turi jus pažinoti?

Jis papurtė galvą, linksmybė išgaravo be pėdsakų. Greisė vėl suvirpėjo, bet šį kartą pastebėjusi kitą šio tobulo vyriškio pusę. Keista, kaip per sekundėlę pajuto šį visiškai jai nepažįstamą vyrą turint slaptų klodų ir gelmių. Dabar jo akyse atsispindėjo abejonė. Ją apėmė jausmas, kad už šio lengvo žavesio slypi kai kas ne itin geranoriško - paslaptis ir gudrybė....